

CELEBRACIÓde **HAROLD PINTER** direcció **LLUÍS PASQUAL**

intèrprets

JORDI BOSCH Marc / **ROGER COMA** Javier / **EDUARD FARELO** Albert / **MÍRIAM ISCLA** Marta /**MARTA MARCO** Júlia / **ÀNGELS MOLL** Sònia / **BORIS RUIZ** cambrer / **PEP SAIS** Ricard /**CLARA SEGURA** Suki**GRÀCIA DEL 13 DE GENER AL 27 DE FEBRER**

traducció de l'anglès **Martí Sales** / escenografia **Paco Azorín** / vestuari **Isidre Prunés** /
caracterització **Mariona Trias** i **Lluís Soriano** / il·luminació **Lluís Pasqual** i **Carlos Lucena** /
so **Roc Mateu**

ajudant de direcció **Juan Carlos Martel** / assistent de direcció **Pere Francesch** /ajudant d'escenografia **Jordi Soler** / ajudanta de vestuari **Elena S. Ramos** /coordinador tècnic **Roc Mateu** / producció executiva **Nati Sarriá** /ajudant de producció **Sergi Gómez** / director de producció **Josep Domènech**construcció d'escenografia **Arts-cènics** / confecció de vestuari **Goretti Puente**i els equips del **Teatre Lliure**coproducció **Teatre Lliure** i **EL CANAL-Centre d'Arts Escèniques de Salt/Girona**durada de l'espectacle **1 hora sense pausa**

espectacle en català

recomanat pel **Servei Educatiu** del Teatre Lliure

activitats paral·leles

Col·loqui amb la companyia després de la funció el 06/02/11**CELEBRACIÓ****Lluís pasqual**

És potser revelador d'alguna cosa que molts poetes que han construït la seva obra amb una mirada dramàtica i fins i tot tràgica sobre el ser humà, al final de la seva vida i generalment en la seva darrera obra, facin un giravolt de cent vuitanta graus i acabin escrivint una comèdia. En un acte més d'intel·ligència, i moltes vegades després de passar una vida sencera amb l'angoixa de voler saber i intentar explicar el que és inexplicable, acaben somrient, indicant-nos que, vistos amb la distància que dóna el coneixement i el temps, només som personatges d'una comèdia lleugera i també àcida que es diu vida.

Celebració és la darrera obra de Pinter: una comèdia embogida d'una aparent simplicitat i que posa els seus intèrprets a la corda fluixa perquè és tan concreta com ho pot ser un sopar en un restaurant de luxe al costat del Covent Garden o del Palau de la Música, i al mateix temps tan abstracta i absurda que moltes de les rèpliques i les situacions, essent més "pinterianes" que mai, s'enganxen al vol poètic de Samuel Beckett, un dels seus millors amics. Com el propi Beckett, el Harold Pinter de *Celebració*, sense deixar de ser profundament anglès, deixa de ser-ho i es desborda més enllà de la pròpia geografia literària. Les seves situacions se'ns fan molt conegudes i els seus personatges es passegen per llocs molt propers, Catalunya per exemple. ■

INVASORS DE L'ESPAI

michael billington

Més de 40 anys separen l'última obra de Pinter i la primera, que juntes formen part d'un ric joc de doble factura. Malgrat tots els seus evidents contrastos, em crida l'atenció una curiosa similitud entre les dues obres: totes dues revelen la fascinació permanent de Pinter per l'hermètica, les figures alladades que troben de sobte el seu espai, el seu territori, envaït i amenaçat. A *Celebration*, la peça més divertida i festiva que Pinter ha escrit en molts anys, aquest espai segur consisteix en un restaurant elegant en el qual un aniversari de casament arriba al moment més estrident. Dues parelles casades, de fet germans i germanes, seuen al voltant d'una taula; un banquer i la seva esposa, en una altra. Allò que Pinter revela, amb una bona dosi d'empenta satírica, és l'arrogància i la grollera insensibilitat d'aquestes 'carteres amb potes' i de les seves esposes. Però l'eina de Pinter és molt més que un atac evident als nous rics. Com a *Party Time*, on vèiem un grup de l'alta societat culta esplaïant-se en un "club" que els separa de la crua realitat, aquí els comensals fan servir el restaurant com un refugi allunyat del món exterior: un món en què els dos germans fan de consultors estratègics, la seva feina és "imposar la pau". I, com sempre en Pinter, no hi ha cap santuari inofensiu: aquí l'amenaça envers una nit de convivència crua prové d'un cambrer intrús que ofereix, cada vegada d'una manera més estranya, el conte d'un avi que sembla haver conegut tothom que ha passat pel segle xx. Darrere d'aquesta comèdia salvatge s'hi amaga alguna cosa estranya i incalculable que és capturada per un ràpid moviment de Pinter. ■

Michael Billington ha estat crític de teatre de *The Guardian* des de 1971, amic i biògraf de Harold Pinter. Ha publicat *Life and Work of Harold Pinter*. Faber (1996/2009).

HAROLD PINTER EN SABIA MÉS DEL QUE EXPLICAVA

carey perloff

Quan tenia 19 anys i estudiava el primer curs a Stanford, vaig entrar en una classe de Martin Esslin sobre el Teatre de l'Absurd i hi vaig descobrir Harold Pinter. Pinter no l'home –encara m'hauria d'esperar una dècada– però sí Pinter l'escriptor. Va ser com una mina detonant ficada dins del meu cap, la meua carrera teatral va començar el dia em vaig topar amb *The Birthday Party*.

Vint-i-cinc anys més tard, l'endemà dels terribles esdeveniments de l'11-S, jo era a l'escenari Geary com a director artístic de l'American Conservatory Theater i anava donant la benvinguda a un públic sorprès i entristit a la primera prèvia d'un programa doble de Pinter: la seva primera obra, *The Room*, i la més recent, *Celebration*. Semblava fortuït que la feina que s'oferia en el moment d'aquesta calamitat nacional fos la surrealista, inquietant i enigmàtica del dramaturg que, ja feia tants anys, havia fet que m'enamorés del teatre.

No oblidaré mai aquella nit: *The Room* (1956) és una mirada terrible a una dona en una pensió que es convenç que la seva habitació està a punt de ser envaïda per una força hostil, desconeguda. >

Enmig de banalitats i ous remenats ve el truc a la porta. Aquest públic del 12 de setembre del 2001 estava assegut sense respirar en veure la Rose mirant de mantenir desesperadament l'enemic a ratlla. A l'entreacte hi havia una calma tensa.

Després va venir *Celebration* (2000), una mirada escabrosa, histèrica, envers els titans de l'univers en un restaurant de luxe, per celebrar el que ha de ser l'aniversari de casament més repugnant que mai s'hagi escrit. El públic va esclatar a riure. L'alliberament emocional va ser tan intens que gairebé aclaparava els actors. El xivarri del públic va ser tan fort com el xivarri de dalt de l'escenari. ■

Carey Perloff, director artístic de l'American Conservatory Theater, va ser un vell amic, un admirador constant i un col·laborador habitual de Harold Pinter.

DESESPERACIÓ A *CELEBRATION* DE HAROLD PINTER

katherine h. burkman

Celebration, de Harold Pinter, és una obra de teatre de precaució davant del nou mil·lenni que anatomitza la vida buida de tres parelles que sopen en un restaurant elegant de Londres. En una taula, dues germanes, Julie i Prue, casades amb dos germans, Matt i Lambert, seuen per celebrar l'aniversari d'una de les parelles, però semblen no preocupar-se els uns pels altres ni saber què feien a l'òpera o concert que acaben d'assistir.

Suki i Russell, asseguts en una altra taula, són només una variació de les altres parelles, que es revelen d'una manera molt còmica en converses amb els propietaris i un cambrer. L'incest s'afegeix a la ignorància, no només suggerit per les germanes casades amb els germans sinó també pel suggeriment de les dones del fet que els seus marits estan lligats a les seves mares. La misogínia dels homes és clarament corresposta per la misandria de les dones en totes les lluites pel poder. I les posicions dels homes com a consultors estratègics i un banquer són còmicament sinistres, i recorden més obertament el joc polític de Pinter. Els records de Lambert d'un amor perdut que resulta ser Suki augmenten la sensació de desesperació que és present en el subtext d'aquesta celebració, i les fantasies còmiques de l'avi del cambrer, que ell "injecta" de tant en tant, suggereixen una cultura perduda i els valors perduts que anhela recuperar. Pinter celebra el nou mil·lenni amb una obra que posa de manifest les probabilitats salvatges i despietades que sembla tenir la textura del nostre temps. Tal com l'avi del cambrer, veu els homes i les dones aïllats, i només com als qui s'enfronten a les probabilitats enmig del clam de la celebració. Però fins i tot quan notem la fúria de la seva sàtira i l'agudesa del seu humor, també hi veiem la comprensió de Pinter per la desesperació que caracteritza les vides dels seus personatges, i potser tota la vida. A *Celebration*, Pinter ens ofereix una esperança desesperada en la demanda d'un record d'alguna cosa valuosa que s'ha perdut i del sentit del misteri de la vida. ■

Katherine H. Burkman és profesora emèrita de la universitat d'Ohio, estudiosa de l'obra de Pinter i autora entre molts d'altres de *The Dramatic World of Harold Pinter: Its Basis in Ritual*. 1971.

HAROLD PINTER

Londres, 1930 – 2008. Neix el 10 d'octubre de 1930 al barri londinenc de classe obrera de Hackney, en el si d'una família jueva. En esclatar la II Guerra Mundial és separat dels seus pares i evacuat a la zona campestre d'Anglaterra. El 1944 torna a Londres i cursa estudis a la Royal Academic of Dramatic Art durant dos semestres. En aquest període escriu els seus primers poemes i actua en diverses companyies sota el pseudònim David Baron.

Pinter inicia la seva extensa obra –va escriure un total de 29 peces al llarg de la seva carrera– el 1957, amb *The Room*, representada per primera vegada a la Universitat de Bristol pels

estudiants. La peça té per escenari una habitació tancada i molt pocs personatges, com la majoria de les seves obres teatrals. Immediatament va publicar *The Birthday Party* (1957) una peça que no va ser ben acollida per la crítica i que va ser retirada de la cartellera una setmana després de la primera representació. Tot i aquestes reticències, l'èxit no va tardar a arribar-li, ja que el 1959 amb *The Caretaker* va aconseguir el primer reconeixement públic.

Durant la dècada de 1960, Pinter escriu una sèrie d'obres com *A Night Out* (1959), *Night School* (1960), *The Lover* (1962), *The Homecoming* (1964), *Landscape* (1967) i *Silence* (1968), que el van consagrar com a figura influent del teatre britànic de tota una generació de dramaturgs. El seu estil s'ha etiquetat "teatre de l'absurd" –iniciat per Beckett, Ionesco i Genet– ja que parteix usualment d'una situació aparentment innocent, absurda i amenaçadora a causa d'una conducta peculiar d'algun personatge que resulta incomprendible per al públic, i en ocasions, per la resta dels personatges. A més, les obres de Pinter també es caracteritzen per partir de fantasies eròtiques i obsessions, gelos i odís, i per això també han estat qualificades com a "teatre de la inseguretat". Anys més tard, l'autor escriu obres com *Betrayal* (1979), *One for the Road* (1984) o *Celebration* (1999), que ell mateix porta a escena al teatre The Almeida de Londres la primavera de l'any 2000.

Amb el pas del temps, Pinter s'implica més obertament en política i les seves obres més tardanes tendeixen a ser més curtes, de temes polítics, i hi utilitza al·legories de la repressió. L'obra de 1988 *Mountain Language*, per exemple, sorgeix a partir de l'experiència del dramaturg sobre la repressió turca i la supressió de l'idioma kurd.

A més d'autor dramàtic de teatre, Pinter escriu obres per a televisió i ràdio, i dirigeix més de trenta produccions de teatre pròpies i d'altres autors, com Robert Shaw, James Joyce, David Mamet i Simon Gray. En el món del cinema fa de guionista de pel·lícules com *The Servant* (1964) i *The Messenger* (1971) de Joseph Losey, *The Last Tycoon* (1976), d'Elia Kazan i *French Lieutenant Woman* (1981) de Karel Reisz. També és autor d'una única novel·la, *The Dwarfs*.

Amb els guions de cinema aconsegueix diversos premis, com l'Ós de Plata del Festival de Cinema de Berlín (1963), el premi BAFTA (1965 i 1971), la Palma d'Or del Festival Internacional de Cinema de Cannes (1971) i el Premi de la Commonwealth (1981). També opta als Oscar per *French Lieutenant Woman* i *Betrayal*.

El premi més important de la seva carrera, el Nobel de Literatura, li és atorgat per l'acadèmia sueca l'any 2005 per ser "*Qui en les seves obres descobreix el precipici sota la irrellevància quotidiana i les forces que entren en confrontació a les habitacions tancades*".

Mor la nit de Nadal del 2008 a causa d'un càncer d'esòfag. ■

BIBLIOGRAFIA SELECCIONADA Programes artístics del Lliure: *Celebració Teatre Lliure / Pinter, Harold: A Celebration* Faber And Faber / *Billington, Michael: Harold Pinter* Faber And Faber (consulteu més títols a www.teatrelliure.com)

MONTJUÏC Passeig de Santa Madrona, 40-46

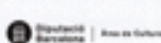
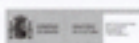
GRÀCIA Carrer Montseny, 47

tel 932 289 747

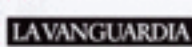
info@teatrelliure.com

www.teatrelliure.com

entitat concertada amb

mitjans patrocinadors

membre de

